

HỒI 34

HỒNG PHÂN QUỶ ĐIỆN

Triển Bạch vừa tung người nhảy lên đã thấy đui lạnh buốt, tiếp đến là mấy nơi nữa, công lực bị phát tiết ra ngoài thân hình rơi trở xuống đất, một thoáng tuyệt vọng lướt qua trong tâm não, nhưng chàng chợt nhớ đến phụ cừu còn chưa báo, làm sao cam tâm chịu chết được. Nghĩ đến đây không biết thân lực ở đâu nổi dậy, chàng cắn răng tung người lên đầu tường.

Kim Cửu cười lên nói:

- Tiểu tử ngươi còn muốn chạy sao? Cho dù ngươi có chạy thoát trong vòng ba canh giờ cũng chết chẵn toàn thân!

Triển Bạch dù đã vận công bảo hộ tâm mạch không cho độc dược công tâm, nhưng lúc này cũng cảm thấy mắt tối sầm, thân hình lão đảo muốn ngã.

Chàng nghiêng răng nói:

- Lão tặc! Chỉ cần Triển Bạch này còn một chút hơi thở thì sẽ còn trở lại lấy mạng ngươi!

Dứt lời nhảy ra bên ngoài bờ tường, bên tai chàng còn nghe văng vẳng tiếng Kim Cửu quát sai người đuổi theo, cùng tiếng khóc lóc van xin của Kim Thái Phụng...

Triển Bạch chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ toàn thân chàng bắt đầu mất hết cảm giác, chỉ gượng chạy được mấy bước hòa vào dòng người như thác đổ đi xem hội hoa đăng ở ngoài đường, chàng không còn biết mình đang đi về hướng nào nữa, cứ để mặc cho dòng người đẩy chàng đi, đầu óc chàng dần dần tê liệt, cuối cùng không còn biết gì nữa...

Không biết qua bao lâu, cảm giác đau thấu xương làm chàng mơ màng tỉnh dậy, mở mắt ra thấy mình đang nằm trong một ngôi miếu đồ nát.

Ngôi miếu hầu như không còn chỗ nào lành lặn, nhìn thấy cả ngàn sao nhấp nháy trên trời, các tượng thần ngã nằm lãn lóc trên bực thờ, bốn bức tường đã đổ hết ba còn một bức giăng đầy mạng nhện đóng đầy bụi bặm, duy chỉ chiếc bàn thờ chàng đang nằm là tương đối sạch sẽ lại còn lót cả nệm, trên người chàng được đắp một tấm chăn bông ấm áp.

Chàng liếc mắt ra xa một chút, dưới ánh đèn dầu tranh tối tranh sáng, cạnh đầu bàn thờ chàng đang nằm có một quái nhân tóc đỏ mặt xanh, tay lăm lăm thanh đoản kiếm nhìn chàng.

Triển Bạch rùng mình đổ mồ hôi lạnh, la lên một tiếng định ngồi dậy, nhưng chỗ các vết thương đau thấu tâm can khiến chàng ngất đi.

Lần thứ hai chàng tỉnh dậy, nỗi sợ hãi chừng như vẫn còn, từ từ liếc mắt nhìn quanh, quái nhân hình thù như ác quỷ đã biến mất. Có điều bên cạnh chàng lại có một thiếu nữ cực kỳ kiều diễm, đang dịu dàng nhìn chàng.

Thấy chàng vừa tỉnh dậy vội tươi cười nhìn chàng, nói:

- Người tỉnh rồi!

Triển Bạch vùng ngồi dậy:

- Tại sao ta lại ở đây?

Nhưng thân hình chàng vừa nhích lên, các vết thương lại đau nhức, kêu lên một tiếng ngã vật trở xuống.

Thiếu nữ đỡ chàng nằm ngay lại dịu dàng:

- Ta đã lấy ám khí trong người người ra rồi, độc cũng đã trị xong, có điều vết thương còn chưa lành, phải nghỉ ngơi một hai ngày mới khỏi hẳn.

Triển Bạch nghe hơi thở nàng thơm tợ hoa lan. giọng nói dịu dàng cứ như mật rót vào tai, cộng thêm gương mặt diễm tuyệt, thân hình mỹ miều khiến chàng ngất ngây.

Chàng đã gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng vẻ kiều diễm của nàng không kém Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Kim Thái Phụng, nét thơ ngây thuần phát không kém Uyên Nhi, còn nét đoan trang cao quý có thể nổi trội hơn Mộ Dung Hồng vài phần.

Triển Bạch nhìn nàng ngơ ngẩn đến xuất thần, mãi đến khi thiếu nữ tươi cười hỏi:

- Người làm gì mà nhìn ta dữ vậy?

Chàng mới giật mình hồi tỉnh. đỏ, mặt nhìn lảng ra nơi khác, hỏi:

- Lúc nãy tại hạ nhìn thấy một quái nhân mặt xanh tóc đỏ, không biết cô nương có nhìn thấy không?

Thiếu nữ mỉm cười hươ hươ chiếc mặt nạ trước mặt Triển Bạch, chàng đỏ mặt nói:

- Thì ra lúc nãy cô nương mang mặt nạ, vậy ra cũng chính cô nương cứu mạng tại hạ rồi?

Thiếu nữ lại tươi cười gật đầu.

Triển Bạch lại tiếp:

- Xin hỏi phương danh quý tánh của cô nương để tại hạ mai này được đáp đền đại ân.

Thiếu nữ chỉ cười hươ hươ chiếc mặt nạ trước mặt Triển Bạch, chàng không hiểu ý nàng, chỉ giương mắt nhìn nàng tỏ ý không hiểu.

Thiếu nữ cười nói:

- Người thử đoán xem ta là ai?

Triển Bạch ngẩn người:

- Cô nương khéo nói chơi, tên tuổi của cô nương tại hạ làm sao đoán được?

Thiếu nữ nghiêm mặt:

- Người thật tình không biết hay là giả bộ ngây ngô!

Triển Bạch lại ngẩn người nhìn kỹ dung mạo tuyệt thế của nàng, cố moi tìm trong ký ức xem đã gặp nàng ở đâu. Nhưng càng thất vọng, không những chàng chưa từng gặp mà cũng không nghe nói đến một thiếu nữ tuyệt sắc với chiếc mặt nạ như ác quỷ vậy.

Cuối cùng chàng lắc đầu gượng cười nói:

- Tại hạ thực tình không nhớ ra là đã gặp cô nương...

Thiếu nữ giọng cao chiếc mặt nạ, nghiêm giọng:

- Không lẽ người cũng không đoán ra lai lịch chiếc mặt nạ này?

Triển Bạch nhú mày, không lẽ nàng là nhân vật rất có tiếng tăm trong giang hồ chỉ vì mình kiến văn thô lậu nên không biết?

Thiếu nữ tươi cười vỗ vỗ vào người chàng tựa như người mẹ vỗ về đứa con nói:

- Người không nhận ra ta cũng tốt, không cần phí sức tìm tòi nữa. Tuy ta đã lấy ám khí ra, trừ hết độc tính nhưng thương thế của người còn cần phải tịnh dưỡng vài ba ngày mới bình phục, chắc người cũng đói rồi, giờ người ở đây nghỉ ngơi ta đi tìm thứ gì về cho người ăn.

Dứt lời đứng dậy, chỉ thấy thân hình nàng như làn khói mỏng lướt ra ngoài. Triển Bạch không khỏi lắc đầu khen thầm, thân pháp của nàng nhanh nhẹn tuyệt luân vượt xa Uyển Nhi.

Với thân pháp này xem ra võ công của nàng không phải tầm thường, thậm chí nàng còn là một nhân vật nổi danh trong giang hồ nữa. Nhưng sao mình chưa từng nghe nói trong giang hồ có một nhân vật sử dụng mặt nạ hình quái nhân vậy?

Xảy thấy thiếu nữ trở lại với chiếc mặt nạ mặt xanh tóc đỏ, đặt gói thức ăn trước mặt chàng:

- Người bất tỉnh đã hai ngày hai đêm rồi, ăn đi rồi tịnh dưỡng cho mau bình phục.

Triển Bạch tròn mắt:

- Sao? Tại hạ bất tỉnh đã hai ngày hai đêm rồi?

- Ừm! May mà gặp ta nơi bờ sông, không thì giờ này không biết ngươi đã đi tới cửa thứ mấy của địa ngục rồi!

Triển Bạch vừa định ngồi dậy đã bị thiếu nữ ấn nằm trở xuống, lấy từ trong gói giấy ra một cái bánh hao đưa tận miệng chàng. Triển Bạch từ khi nghe nhắc tới chuyện ăn đã cảm thấy đói bụng cồn cào, không khách sáo ăn ngay một miếng to.

Bỗng bên ngoài có một tiếng động khẽ, thiếu nữ đặt chiếc bánh bao vào tay Triển Bạch, quay ra ngoài quát:

- Kẻ nào?

Dư âm tiếng quát còn chưa dứt thì nàng đã biến mất bên ngoài miếu rồi. Thân pháp của nàng nhanh nhẹn tuyệt luân, nhưng khi ra đến bên ngoài, đảo luôn mấy vòng vẫn không thấy bóng dáng ai, hừ một tiếng nói:

- Ngươi cũng biết ai ở đây. nếu còn cả gan đến rình rập thì đừng trách bản cô nương không vị tình.

Trên gương mặt kiều diễm của nàng thoáng hiện sát khí, giọng nói nàng tuy không lớn nhưng cũng truyền xa hơn dặm. Nếu quả có người lén rình xem thì chắc chắn phải nghe thấy.

Nói xong không cần biết đối phương có nghe hay không, thiếu nữ phi thân trở vào cổ miếu.

Triển Bạch thấy nàng trở vào hỏi ngay:

- Cô nương có phát hiện ra ai không?

Thiếu nữ tươi cười:

- Chắc là mấy con chuột nhắt cả gan đến rình rập không có gì quan trọng đâu.

Giọng nàng hồn nhiên ấm áp, vẻ mặt tươi như hoa xuân, hoàn toàn tương phản với vẻ lạnh lùng đầy sát khí như lúc ở bên ngoài.

Triển Bạch ăn xong nhắm mắt lại dưỡng thần, nhưng chàng không sao điều tức được, Chốc chốc lại hé mắt lên nhìn thiếu nữ kiều diễm võ công thâm hậu, lai lịch thân bí kia đang ngồi xếp bằng điều tức ngay cạnh chàng.

Nhìn dáng điệu nàng ngồi điều tức hành công cũng khác lạ không phải ngồi thẳng hay kiết đà, ngũ tâm cũng chẳng hướng thiên mà hai tay đỡ lấy hai bên má, chân co chân duỗi, mắt khép hờ, làn mi dài cong vút lúc này như hơi rũ xuống, khóe môi ẩn ước một nụ cười, trông nàng chẳng khác bức tranh mỹ nữ ngủ trưa. Có điều hai tai hai mũi và miệng nàng năm luồng khói trắng bốc lên tụ thành áng mây trắng nhạt trên đầu, mới biết nàng đang hành công và công lực của nàng đã đến cảnh giới Ngũ khí triều nguyệt...